

platný po celé dva dny; plzeňští hostinští tím spíše, že v den po volbách konal se v Plzni výroční trh, na který sjíždí se vždy už večer před ním velmi mnoho kupců. Proto se vypravil místopředseda Společenstva hostinských p. Aug. Soukup, kavárník z Dominikánské ulice, k policejnímu řediteli v Plzni se žádostí, zda nebylo by možno zařídit věc tak, aby zákaz nebyl porušen a pivo přece bylo možno čepovati.

Jaký byl průběh této intervence, nevíme. Jisto je však — jak vyplývá z mnoha soudních případů — že kavárník Soukup jako funkcionář společenstva sdělil řadě hostinských v Plzni, že policejní ředitelství nebude činiti udání na ty hostinské, kteří v den voleb začnou čepovat po 7. hodině večerní. Následkem toho četní plzeňští hostinští po 7. hodině počali čepovat, byli však policejními strážníky přistiženi a učiněno na ně trestní oznámení.

U soudu se hájili hostinští tím, že jim bylo k tomu povolaným funkcionářem společenstva sděleno, že čepovat smějí. Kavárník Soukup potvrdil u soudu tuto jejich výpověď a sdělil, že v takovém smyslu měl věc sjednánu s policejním ředitelem plzeňským. Nemůže prý za to, že policie ujednání nedodržela.

Policejní ředitel, volaný jako svědek, popřel ovšem, že by byl učinil s kavárníkem Soukupem podobné ujednání a uvedl také, že ani takové sliby mu nemohl dát, poněvadž musí dbáti ustanovení zákona, jenž bezpodmínečně prodej lihových nápojů zakazuje.

Kavárník Soukup však na svém tvrzení setrval a tak tahle historie zůstává prozatím nejasná a nevysvětlitelná na škodu věci.

Teď však přijde věc zajímavá. Všichni hostinští byli, jak jsme již sdělili, žalováni a každý odsouzen do tubého vězení na jeden týden s podmíněným odkladem výkonu trestu na jeden rok. Kavárník Soukup byl žalován také, ale s ním proces trval nejdéle. Líčení bylo několikrát odročeno, až minulý týden byla věc skončena. Pro Soukupa dopadla dobře. Byl osvobozen přes to, že byl žalován jako ostatní. Ptáte se, proč byl zproštěn? Inu, kavárník Soukup zodpovídá za kavárnu, a za výčep, kde se pivo čepovalo, zodpovídá podsudní, a měl tedy býti žalován podsudní.

Proslýchá se, že policejní ředitel zažaloval nyní kavárníka Soukupa pro urážku na cti, kterou měl spáchat tím, že o polic. řediteli tvrdil, jako by byl Soukupa nabádal k nezákonným činům.

Podle našeho názoru bylo by nejlépe, aby zákon ze dne 31. ledna 1919, resp. jeho § 29, mluvící o zákazu podávati alkoholické nápoje, byl novelisován v ten smysl, že zákaz prodeje platí jen pro den voleb a jen do té hodiny, kdy skončeno bylo skrutinium. Při dostatečně zaručené tajnosti práva hlasovacího je veškeré jiné omezování osobní svobody voličovy nemístné a nemorální.

Zajímavé rozhodnutí.

(Nejvyšší soud v Brně.)

V listopadu 1924 konaly se v Šebíšovcích na Těšínsku volby do obecního zastupitelstva. Jak už to u voleb musí být, předstihovaly se

všechny politické strany v získání sympatií u voličstva. Pracovalo se dům od domu, od jednoho k druhému a ovšem neposlední význam měly letáky. Četnictvu z vedlejší obce Dol. Domaslovic dostaly se různé závadné letáky do rukou a při pátrání zjišťovalo se, že o jejich rozšíření mezi lid pečovali zvláště Ludvík Filipec a Frant. Adámek. Četnictvo je tudíž udalo, v trestním oznámení věc vylíčilo, připojilo několik letáků a okresní soud v Mor. Ostravě v prosinci 1924 oba odsoudil k 10 Kč pokuty pro nedovolené rozšiřování letáků. Rozsudek stal se právoplatným a odsouzení ihned pokuty zaplatili.

Za půl roku však dostali Filipec i Adámek obžalovací spis. Státní zastupitelství je žalovalo podle zákona na ochranu republiky, že způsobem surovým a štvavým veřejně hanobili republiku tím, že rozšiřovali před obecními volbami letáky závadného obsahu. Žalování podali proti obžalobě námítky k vrchnímu zemskému soudu v Brně, avšak nepochodili. Obžaloba prohlášena za přípustnou a při hlavním přelíčení u krajského soudu v M. Ostravě byli oba obžalováni přes svůj poukaz, že jsou již po druhé stíháni pro totéž svoje jednání, odsouzení bezpodmínečně pro přečin rušení obecního míru podle zákona na ochranu republiky.

Proti tomuto odsuzujícímu rozsudku podali oba obžalováni zmateční stížnost, v níž uplatňovali zvláště, že iich stíhání je podle zákona vůbec vyloučeno, jelikož již jednou byla věc soudně rozsouzena a není přípustno někoho stíhati dvakrát pro tentýž trestní čin. Poukazovali zvláště na to, že takové opětne stíhání a opětne potrestání pro tentýž trestní čin znamená ve svých důsledcích ohromné ohrožení bezpečnosti občana a velikou právní nejistotu, jelikož by státní zastupitelství mohlo několikrát za sebou přijíti a vždy s jiné stránky pro tutéž věc občana stíhati.

Nejvyšší soud, zabývaje se nyní touto zmateční stížností, vyhověl jí, rozsudek I. instance zrušil a oba obžalované osvobodil. Ve svém odůvodnění prohlásil zásadu, že zavedením trestního řízení k určité obžalobě byla tato spotřebována, a bylo-li řízení s právní mocí skončeno, žalobní právo pomínulo. Státní zastupitelství vyčerpalo a spotřebovalo svoje právo stíhací a nesmí se k témuž skutku ještě jednou vraceti. Právo stíhací tedy pomínulo a obžalování nesmějí býti znovu stíháni a trestáni a proto musil býti už z tohoto důvodu rozsudek jako nezákonný zrušen a oba obžalováni osvobozeni.

Nový trik na staré babičky.

(Krajský soud v Olomouci.)

Reinhold Vydra je hlavním povoláním podvodník a vedlejším povoláním tkadlec, kterémužto poslednímu oboru je rádně vyučen. Neprovozuje však od let svoje řemeslo, které dávno zaměnil za povolání výnosnější, třebaže byl už pro ně víc než dvacetkrát trestán. Vydra je vynalézavý a ve svém nynějším povolání přijde vždy s něčím novým. A tak i v tomto případě, o němž dnes referujeme.

Bylo to právě asi před měsícem, kdy únorové slunce povylezlo z nízkých mraků a

uzřelo Reinholda Vydra, který využil pěkného počasí a „hasil“ si to rychlými kroky do Kněžpole, kde směle vrazil do příbytku výměnkářky Schieblové. Tato pletla punčochy a byla velmi překvapena touto nečekanou návštěvou, rovněž i kocour, který jí seděl na klíně, zlostně vyprskl a vyběhl na chodbu.

Vydra se hned posadil, pohládl si poněkud rozčechranou pěšinku na hlavě a s usměvavým pohledem zahovořil: „Stálé zdravíčko, paní Schieblová. Dojí dobře kravičky? Jisté že ano! A sama doma! Že ano? No, to nevádí! Víte, já jsem od pražské starobní pojišťovny. Už jste se nám dost naplatila a proto mne výbor pověřil, abych vám vyplatil premii 600 Kč. Tu máte tisícikorunu a vraťte mi 400 Kč.“

A teatrálním gestem vylovil ze své objemné tašky velikou bankovku a položil ji na stůl.

Schieblové se až hlava zatočila nad tímto neočekávaným darem a nad spatřením velké bankovky, na které v rozích byly číslice 1000. Jakživa tisícovku ani neviděla.

„Ale božíčku, to je štěstí, to je štěstí...“ raduje se stařenka a šuká do vedlejší světnice, kde ve starých modlitebních knížkách má uloženy veškeré úspory.

Shání peníze a chvějící se rukou napočítala Vydrovi nazpět z tisícovky dvě stě korun československých; více doma neměla.

V tom se otevřely dveře. Přišla dcera Schieblové.

Vydra nápadně rychle shrábl 200 Kč se stolu a povídá: „Paní Schieblová, já moc pospíchám, já si pro ten zbytek přijdu zítra!“ A už zmizel ze dveří.

Stále rozveselená stařenka svěřuje se s nenadálým štěstím své dceři, která na tisícovku nějak udiveně hleděla a v prstech ji převracela, načež ledově zchladila radost své matky: „Mami, vždyť ta už dávno neplatí.“

Byla to stará rakouská bankovka z éry Františka Josefa.

„I pro pána krále,“ zhrozila se stařenka a chutě běžela na četníky, kteří Vydra brzy dopadli a dodali ke krajskému soudu v Olomouci.

Celkem vzato, byl to nepatrný dvěstěkorunový podvůdek, spravedlnost však konstatuje, že je to recidiva, čili že to není jeho první delikt v tomto oboru, což je silnou přitěžující okolností. Tak se také stalo, že zásluhou této recidivy proměnil soud Vydrovi podvodně vylákaných 200 Kč v trest těžkého žaláře šesti měsíců.

účelem, aby získal podporu evropských mocností pro svou drahou zemi a pro své krajany, ohrožované Tureckem. Byl před tím již v Londýně, v Paříži, ano i v Americe, kde všude domáhal se audiencí u hlav států. V Itálii byl přijat samotným Mussolinim a i jinde mluvil s předními representanty států a s diplomaty.

V Berlíně dal se představití prokuristovi Německé říšské banky dru Hakki Beyovi a pokoušel se docílití výplaty velkého šeku. Úředník však poznal hned, že pas korunního prince není tak v pořádku, jak by býti měl. Korunní princ kurdistanský Mohammed Ibn Rašid měl sice správný turecký pas, ale při pečlivé prohlídce pasu se ukázalo, že pas ten zněl původně na jméno jiné.

Nic nepomohlo Mohammedu Ibn Rašidovi, že se dovolával toho, že bude v nejbližší době přijat ve zvláštním slyšení říšským prezidentem Hindenburgem; byl zatčen a postaven před kmetský soud, který neuznal jeho korunní princovství, nýbrž shledal ho vinným podvodem a falšováním listin a odsoudil ho za to do vězení na jeden rok bez započtení vyšetřovací vazby.

Odsouzený „korunní princ“ se z tohoto rozsudku odvolal a tak zabýval se zajímavým tím případem v těchto dnech soud odvolací, totiž velká trestní komora zemského soudu v Berlíně. Mohammed Ibn Rašid tvrdil znovu, že jest synem emira Kurdistanského a že tedy jest oprávněn nazývat se korunním princem kurdistanským. Rozhodně však popíral, že by se byl vydával za přímého potomka kalifa Haruna al Rašida, jak někteří svědkové tvrdili.

Jeho obhájce dokazoval, že jeho klient neměl zapotřebí pomáhati si k peněžním prostředkům podvodem, neboť dostává měsíčně od svých stoupenců z Ameriky 400 marek (3200 Kč), jichž dodání zprostředkuje mu jeho chof. Tato podpora dochází ho i nyní do vězení.

Trestní komora neshledala však důvodu snížiti mu trest jednoho roku vězení, jak mu kmetským soudem byl přisouzen, započítala mu však do trestu celou již odpykanou vyšetřovací vazbu dobou sedmi měsíců a rozhodla, aby byl propuštěn na svobodu a jako nevídaný cizinec z říše vypovězen a dopraven postrkem na hranice.

Při odvolacím líčení bylo též zjištěno, že „korunní princ kurdistanský“ byl již v cizině mnohokrát trestán a že jednu dobu živil se v Londýně žehlením kalhot. Jinak však pravá jeho osobnost zůstává i nadále dosti záhadná.
br.

Z CIZINY

Korunní princ z Kurdistanu.

V Berlíně objevil se před časem vzácný a neobvyklý host z Orientu, muž vysoké, urostlé postavy, hrdého držení těla, snědé tváře, oděný ve skvělou, fantastickou uniformu nevidaného východního stříhu, zářící zlatem a lesklými ozdobami. Byl to korunní princ z Kurdistanu, který prý cestuje po Evropě za tím

RŮZNÉ ZPRÁVY

Návrh nového československého trestního zákona. Vědecká komise, pověřená vypracováním návrhu na nové jednotné trestní právo a sestávající z profesorů trestního práva Drů Miříčky, Miloty a Kallaba, ukončila svoje práce. Výsledky této práce publikovány budou ve zvláštním spise, který vyjde v nejbližších dnech nákladem ministerstva spravedlnosti.